

„Ikke for mig! For mig er sligt kun et sørgeligt Vidnesbyrd om, at Begrebsforvirringen og Jeg'ets Forgudelse har naaet Størhedsvanviddets Højdepunkt. Hvad der tager sig ud som Mod og Aandsstyrke, er i Virkeligheden blot en slappet Viljes ynkverdige Svaghed. Jeg kender det fra mig selv. Jeg veed af Erfaring, hvor svært det falder, naar man har drømt om at blive Profet og Helgen, da at forlige sig med Tanken om at være en slet og ret Pastor Petersen. Jeg veed, hvor langt mere Selvovervindelse der kræves for at bøje sig ind under den sande Kristendoms Lov, Lighedens og Broderskabets Lov: at gøre sig til eet med sine Omgivelser, — hverken større eller ringere, hverken værre eller bedre!“

Frk. Ragnhild trak paa Skuldrene uden at svare. Hun tænkte i sit stille Sind paa Ordet om Ræven og Rønnebærrerne. Hun var i det hele begyndt at føle sig lidt besværet af Paterens daglige Selskab, og hun var ganske glad ved, at han nu snart skulde rejse. Mere og mere havde hun maattet give Fru Betty Ret i, at han var for meget i Familje med de firfødde. Og besad han end noget af en Pudelhunds rørende Trofasthed, saa ejede han desværre ikke dette lærvillige Dyrs Evne til straks at forstaa et lille Vink om, naar dets Nærværelse var til Besvær.

„Overhovedet“ — vedblev Pateren næsten heftig — „har jeg ikke saa stor Respekt for det Tilfældighedens Værk, vi kalder vor personlige Overbevisning, at jeg kan indrømme Berettigelsen til uden videre at indrette vort Liv efter den. Jeg mener tvertimod — —“

Han blev afbrudt ved, at Frk. Ragnhild standsede med et lille Skrig. Hun paastod, at noget havde bidt hende i den ene Fod.

Det viste sig dog blot at have været en Lynggren, der havde strejft hendes Vrist, saa at Skobaandet var gaaet op.

„Berolig Dem, min Frøken! Det er ikke livsfarligt!“ trøstede Pateren, glad ved at være bleven standset i sin Iver og ved at faa Lejlighed til at skifte Samtaleemne. „Tillad mig nu at være Deres Læge og foretage en højst nødvendig Operation . . . Sammenbindingen af disse to smaa Baand . . .“